

Per això ens paguen

El company Xavier Mercadé, responsable gràfic del Grup Enderrock, escrivia fa uns dies a Enderrock.cat un article titulat "Deixeu les càmeres a casa". En Mercadé, que fa vint-i-cinc anys que captura amb el seu objectiu els moments culminants de tota mena de concerts, criticava en aquest text la proliferació de càmeres de retratar en mans del públic en els molts recitals als quals assisteix. Explica en Xavi que la gent sembla obsessionada per captar el segon més espatarrant de la nit amb els seus mòbils o càmeres digitals, i posteriorment difondre-ho a través de les xarxes socials. Com a conclusió, en Mercadé deia: "Si us plau, deixeu les càmeres a casa i gaudiu del concert. Els que ja en sabem i ens hi dediquem ja ens encarregarem de plasmar-ho tot i ho publicarem a les nostres revistes o ho penjarem als nostres blogs, webs o als murs dels carallibres".

No estic gaire d'acord amb el plantejament d'aquest article. Com a periodista musical, em sembla fantàstic que el públic exerceixi de fotògraf, periodista o crític, encara que cap mitjà de comunicació li pagui per fer-ho. Seguint el fil argumental de l'admirat Mercadé, jo mateix podria escriure un article titulat "Deixeu els blocs de notes a casa", en què lamentés la proliferació a la xarxa de cròniques escrites per assistents a recitals que escriuen els seus propis textos pel simple gust de fer-los. Que hi hagi competència, i que aquesta competència vingui de fora del gremi, no és dolent, ans el contrari: és saludable. Durant molt de temps, els mitjans de comunicació han tingut el monopoli en la difusió de la informació i en la configuració de la opinió pública. Per tant, és desitjable que ara que les noves tecnologies han posat a l'abast de les masses la capacitat d'esdevenir emissors, la gent ho aprofiti tant com pugui per dir-hi la seva. I si cal, dissentir de la versió del crític de torn.

Fer bé la feina suposa que les nostres aportacions destaquin no pas per ser les úniques, sinó per ser les millors: en el cas d'una crònica de concert, el nostre text haurà de ser el que expliqui més bé allò que va succeir a l'escenari, el més analític, el més documentat i el que extregui les millors conclusions. Per això ens paguen, no? Tothom que conegui la feina de Xavi Mercadé sap que la seva serà la millor fotografia d'aquell concert, i que ens oferirà una perspectiva, uns matisos i un punt de vista sobre l'artista que cap altra fotografia mostrarà. Aquest és el seu valor, no pas el fet que en Mercadé sigui l'únic retratista a la sala. Per això en Xavi és capaç de fer llibres com el que presenta aquests dies, *Odio obedecer*, un recull gràfic memorable sobre la Barcelona alternativa dels anys vuitanta.

Companys cronistes de la nit musical catalana: agafeu els vostres blocs de notes, fotografieu els concerts amb els vostres *smartphones* i publiqueu als vostres blogs tot allò que us plagui. Fareu més emocionant el repte d'explicar bé (i si pot ser, més bé que ningú) la realitat musical del país.